

Blue Moon (r: Boris Liješević)

(Satiričko kazalište Kerempuh, Zagreb)

PIŠE Bojan Munjin

Karizma rasnog glumca -
Rakan Rushaidat

Iluzije jedne mladosti

Šteta je što nema slike grupnog uzbuđenja Kulušića, gdje su mladi vjerovali da će rokenrol trajati vječno

ZAGREB krajem osamdesetih. Život mladih krenuo je putem ležerne apolitičnosti, nonkonformizma i njegovanja neobaveznih stilova ponašanja. Izlazi se u klubove, muzika je sve žešća, a kožne jakne i neobične frizure postaju identifikacijski simboli neke drugačije mladosti. A onda, kao u nekom grubom buđenju iz najsladeg sna, dolazi rat i sva ta mladost se raspršuje: odlazi u rovove ili emigraciju i zavlaci u najdublje kutke anonimnosti, kao da je nikada nije ni bilo. Srbi, kao dežurni krivci za sve nevolje, odjednom su izbačeni iz poduzeća, iz stanova i vlastitih života, a nacionalizam se godinama nakon rata okreće kao uvijek ista pokvarena ploča.

To bi otprilike bio društveni okvir predstave 'Blue Moon', prema romanu DAMIRA KARAKAŠA i u režiji BORISA LIJEŠEVIĆA, koja je nedavno premijerno odigrana u zagrebačkom kazalištu Kerempuh. Pratimo život dvojice zagrebačkih prijatelja, Čarlija i Džimija, koji se tih posljednjih mirnodopskih godina pale na kokot frizure, izlazak petkom u Kulušić, Stray Cats i sve dobre cure koje im se nađu na radaru. Jedan od njih dolazi iz Like i želi se odvojiti od seoske zabiti i ustaške prošlosti vlastite porodice, a drugi sanja o motoru i kolekciji najboljih ploča, ali naknadna činjenica što je Srbin pokazat će se, pred ratnom histerijom koja se iza brda valjala, za njega pogubnom.

Redatelj Liješević pažljivo je pratio glavnu okosnicu radnje romana gradeći predstavu na čitavom nizu paralelnih odnosa glavnih junaka, s njihovom prošlošću, rođacima i urbanim žurkama, kojima su na kraju gotovo očajnički željeli pripadati. Tako vidimo pomalo nadrealni seoski pogreb na kojem se pojavljuje taj Čarli neobične frizure i oblačenja, u kojeg svi gledaju kao u čudo, odmah zatim tu je zagrebačka slika studentske sobe i jedne burne ljubavne

veze, pa onda opet skok u prošlost, traumatični razgovor s djedom ustašom, da bi sve završilo u eksploziji testosterona i neobuzdanim zvucima rockabilija sa zagrebačkih ulica...

Bitna vrijednost ove predstave leži u odličnoj Karakaševoj priči prepunoj živih i uvjerljivih likova, od ropera do ustaša, od primitivnih seljaka do propalih studenata, Hrvata i Srba, koji su nam toliko poznati i koji, vraćajući nas u prošlost, podsjećaju na ono do čega smo dogurali danas. Gomila anonimnih leševa u jednom kamionu na Borongaju u jesen 1991., nad koju se glavni junak nagnuo na kraju predstave, taj njegov prijatelj Miloš Momčilović koji je odjednom odlučio zvati se Viktor Oliviera, govori da ni danas ta pitanja nismo istjerali na čistac pa na kraju ispada da je jedino u pravu lički djed ustaša koji energično uzvikuje da 'rat kod nas nikad ni završil'. Druga bitna vrijednost ove predstave su njezini glumci. Glavnog junaka Čarlija igra RAKAN RUSHAI DAT s uvjerljivošću i karizmom rasnog glumca, djeda ustašu i ustašu povratnika iz Argentine igra VILIM MATULA na rijetko odmjeren i precizan način, a i ostali protagonisti, FILIP DETELIĆ, MIRELA VIDEK HRANJEC, JERKO MARČIĆ, BRANKA TRLIN i MARKO MAKOVIČIĆ, na sjajan crnohumoran način poigravaju se likovima smještenima između Like i Zagreba.

Potpisniku ovih redova u predstavi nedostaje jedan detalj koji joj ne oduzima sjaj, ali s kojim bi ona možda mogla biti još bolja: to je slika grupnog uzbuđenja Kulušića, tog mitskog mjesta gdje su mladi, zaliveni znojem i pivom, iluzorno vjerovali da će rokenrol trajati vječno. Taj je ponor na drugačiji način prisutan i danas: većina nas živi u splinu apatične i samozadovoljne sadašnjosti, ne vjerujući da se već sljedeće jutro može probuditi u histeriji nekog novog ludila. ■